

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 8646/17

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

העותר: יצחק דוינה

נגד

המשיב: שר הפנים - משרד הפנים

עתירה למתן צו על-תנאי ובקשה לצו ביניים

בשם העותר: עו"ד יזהר גביש

בשם המשיב: עו"ד תהילה רוט

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

1. עניינה של עתירה זו בבקשת העותר, יצחק דוינה (להלן: העותר), להורות למשרד הפנים ליתן טעם מדוע לא ירשם כיהודי במרשם האוכלוסין, נוכח גיורו הרפורמי, ומדוע לא ינתן לו רישיון לישיבת ארעי עד אשר יוכרע מעמדו של הגיורים הרפורמים בבג"ץ 11013/05 דהן נ' שר הפנים (להלן: עניין דהן). בד בבד ביקש העותר להורות על מתן צו ביניים, שבמסגרתו ינתן לו רישיון שהייה ארעי עד למתן פסק דין בעתירה.

2. העותר ואמו, גב' דורה וורקמן, הגיעו ביום 6.11.2003 לביקור בישראל. באשרת הביקור הותרה שהייתם עד יום 6.2.2004. במהלך ביקורם הגישו השניים בקשות לקבלת תעודת עולה מכוח חוק השבות, התש"י-1950 (להלן: חוק השבות). בדיקת הבקשות והמסמכים שהוגשו עמהן העלתה, כי בסמוך להגשת הבקשות שינו השניים את שמותיהם לשמות יהודים, ובמסמכיהם הציגו את שמותיהם החדשים בלבד. על שום ששינו את שמם, מבלי שהציגו את שמותיהם המקוריים, דחה משרד הפנים את בקשותיהם. הזמן חלף, אשרת הביקור – פקעה, והשניים המשיכו לשהות בישראל. ביום 27.10.2004 חודשים ארוכים לאחר פקיעת תוקף אשרת הביקור, הגיש העותר בקשה להארכת שהייתו

בישראל; בקשתו נשקלה על-ידי ועדה לשכתית במשרד הפנים, ונדחתה ביום 4.1.2005. העותר נדרש לעזוב את הארץ בתוך שבועיים-ימים, אך לא עשה כן. תחת זאת המשיך להגיש בקשות נוספות להארכת שהייתו; גם הן נדחו.

3. ביום 22.4.2007, הגיש העותר בקשה לקבלת אשרת א/5 מכוח מעמד להורה חייל, ובהחלטת משרד הפנים מיום 17.1.2008 נדחתה גם בקשתו זו: "המסמכים שהוצגו מזוייפים, והוצגו לשם קבלת מעמד במדמה". נגד החלטה זו הגיש העותר עתירה מנהלית, ובהסכמת הצדדים נמחקה העתירה, תוך שסוכם, כי העותר ואמו יעזבו את הארץ בתוך 60 ימים, ולאחר שיעזבו תתאפשר הגשתה של בקשה חדשה אשר תיבחן "ברוח חיובית". ביום 20.4.2009 יצאו העותר ואמו את הארץ.

4. העותר שב לישראל ביום 9.7.2010. סמוך לאחר מכן, ביום 11.8.2010, הגיש בקשה לקבלת מעמד בישראל מכוח נוהל הורה חייל; בו ביום נתקבלה בקשתו, וניתן לו רישיון א/5. תוקף רישיונו הוארך מעת לעת, עד יום 19.4.2016. ביום 7.11.2016 הגיע העותר למשרד הפנים לצורך הארכת אשרתו כהורה לחייל, אולם משהגיע זו הפעם השלישית מבלי שבנו נלווה אליו, תושאל במקום, והתברר כי הוא ובנו כלל אינם בקשר עוד. משנמצא כך, נקבע בהחלטת משרד הפנים מיום 15.2.2017, כי אשרתו לא תוארך עוד, וכי עליו לעזוב את הארץ בתוך 30 יום. העותר הגיש ערר על ההחלטה, ובמסגרתו טען, כי יש להאריך את תוקף רישיונו בשל גיור רפורמי שעבר בשנת 2012, וזאת עד למתן החלטה בעניין דהן. כמו כן, טען העותר כי ניתוק הקשר עם בנו, אינו יכול להוביל לדחיית בקשתו.

מכאן העתירה שלפנינו.

5. העותר טוען כי במצבים דומים לשלו, שבהם החזיקו עותרים באשרת שהייה מסוג א/5 עובר לגיורם הרפורמי, האריך משרד הפנים את אשרות שהייתם עד למתן הכרעה בעניין דהן. משכך, הוא מבקש כי מדיניות זו תוחל גם בעניינו-שלו. משרד הפנים מצדו טוען, כי יש לדחות את העתירה לגופה, שכן גיורו של העותר לא נעשה בכנות, ומטרתו היחידה היתה קבלת מעמד בישראל. משרד הפנים הגיע למסקנתו "נוכח ניסיונותיו החוזרים והנשנים לאורך השנים לקבל מעמד בישראל, כמו גם המידע הבלתי מהימן אותו הגיש במסגרת בקשותיו האמורות ושהייתו רבת השנים שלא כחוק בישראל". משאלה הם פני הדברים, הרי שגם אם יוכרע בעניין דהן כי יש להכיר בגיורים שאינם אורתודוקסים, עדיין לא יהיה זה נכון להכיר בגיורו של העותר וביהדותו.

6. לאחר שעיינתי בעתירה ובנספחיה, ובתגובה המקדמית מטעם משרד הפנים, באתי לכלל מסקנה כי דין העתירה להידחות על הסף. "כלל גדול הוא בפסיקתנו, שעותר

לא יעלה לבית משפט זה ולא יבוא בשעריו לבקש סעד מן הצדק, כאשר הוא ועתירתו לוקים בחוסר נקיון-כפיים" (בג"ץ 400/87 כהנא נ' יו"ר הכנסת, פ"ד מא(2) 729, 741 (1987)). במרוצת השנים הגיש העותר בקשות שונות למשרד הפנים, ובעטיין ביקש כי תתאפשר שהייתו בישראל: אחת מן הבקשות נדחתה בשל הסתרת מידע, אחרת בשל הצגת מסמכים מזויפים. בהמשך פנה העותר לקבל היתר שהייה מכוח היותו הורה לחייל, הקשר עם בנו נותק, הדבר לא דווח, והתהליך נמשך. רק משהתעורר חשדה של הרשות, ונערך תשאול, נודע הדבר. משנחסמה דרכו-זו, פנה העותר להתגייר. עיון בתגובתו המקדמית של משרד הפנים, מעורר תהיות הן ביחס לטיבו של הגיור, הן באשר לכנותו של המתגייר להסתופף בקהל ישראל.

7. ניסיונות רבים ניסה העותר להיקלט בישראל ולהתאזרח בה, בכולם – לא צלחה ידו. תחילה נתלה במוצאו; בהמשך במילתו; לאחר מכן נקשר בבנו, ולבסוף בגיורו. עתה, משנדחו בקשותיו, הגיש את העתירה שלפנינו. כבר נקבע בפסיקתו של בית משפט זה, כי "בנסיבות [...] שבהן קיים קשר בין הסעד המבוקש לאי-ניקיון הכפיים שעוצמתו גבוהה [...] אין מקום להושיט לעותרים את הסעד המבוקש" (דברי השופט ע' פוגלמן בבג"ץ 5812/11 קלקולדה נ' רשות שדות התעופה (1.2.2012)). כעולה מהשתלשלות העניינים שתוארה לעיל, בקשותיו השונות של המבקש לשהות בישראל, לוו בהעדר נקיון כפיים בעוצמה גבוהה, בהעלמת מידע ובמסירת מסמכים כוזבים. על כל אלה, יש להוסיף את שהייתו בישראל משך שנים ארוכות, בלא היתר שהייה, ובניגוד להחלטות שניתנו על-ידי משרד הפנים. "הלכה מקדמת דנא היא, שבית-המשפט הגבוה לצדק לא יושיט סעד לעושים דין לעצמם. חייב אדם להחליט בלבבו אם מבקש הוא סעד מבית-משפט או אם עושה הוא דין לעצמו" (בג"ץ 8898/04 ג'קסון נ' מפקד כוחות צה"ל באיו"ש (28.10.2004)). משאלה הם פני הדברים, אין מקום להושיט לעותר את הסעד המבוקש. דומה, כי דווקא בענייננו גובר הצורך בנקיון כפיים, כשעסקינן בעותר המבקש לבוא בשעריה של מדינת ישראל ולהיקלט בה; כגר, כתושב, או כאזרח הארץ.

8. אשר על כן, דין העתירה להידחות על הסף, והיא נדחית בזאת.

העותר ישא בהוצאות המשיב בסך של 5,000 ₪.

ניתן היום, כ"א באדר א' התשע"ט (26.2.2019).

שופט

שופט

שופט